

Helga Zepp-LaRouche: I stedet for at blive ofre i Obamas krigsspil: Vi skal skabe det andet økonomiske mirakel sammen med Kina!

29. marts 2014 – Forfatteren af et klassisk, historisk drama kunne ikke have fremstillet den fundamentale forskel bedre på scenen: De på hinanden følgende begivenheder, hvor præsident Obama deltager i forskellige topmøder i Europa, og den kinesiske præsident Xi Jinpings statsbesøg i Holland, Frankrig, Tyskland og Belgien, har præsenteret to direkte modstridende muligheder for Tyskland og Europa. I Obamas krigsspil er Tyskland blot den undværlige, geostrategiske spillebold, som sluttelig skal betale regningen for sanktionsspiralen mod Rusland, og på hvis territorium en truende krig ville finde sted. Samarbejdet med Xi Jinpings perspektiv om opbygningen af den Nye Silkevej gør det derimod muligt for Tyskland at skabe det andet økonomiske mirakel.

I øjeblikket bobler det under overfladen i Tyskland. Et mere eller mindre voksende antal mennesker bliver bevidste om, at vi har nået et nyt faseskifte. Reaktionen på Obamas »åbningstale« i Bruxelles, hvor han dels bebudede en forstærket militær tilstedeværelse i Polen og De baltiske Stater og endda stillede udstationering af NATO-styrker længere mod øst ved den russiske grænse i udsigt, dels bebudede en optrapning af de amerikanske sanktioner mod Rusland samt forsøgte at lægge pres på Europa om at gøre det samme, reflekterer den skrøbelighed, som i mellemtiden har udviklet sig i den vestlige alliance: Mens Obama, Cameron,

Barroso og Van Rompuy fører sig frem som entusiastiske forkæmpere for den imperiale optrapning, der består i, at det 23 år lange forsøg på at fremrykke NATO's og EU's udvidelse mod øst nu, efter den russiske modstand på Krim, skal efterfølges af en optrapning af sanktionerne, så befinder de øvrige statschefer sig i et dybt dilemma med hensyn til denne politiks strategiske konsekvenser, herunder den voksende krigsfare. Og i befolkningen er et oprør i færd med at udvikle sig, hvor både vreden over den uforskammede mediemanipulation, såvel som den totale desillusionering over Obamas sande karakter, vokser.

Forbundskansler Merkel ærgrede sig på atomtopmødet helt sikkert over Obamas upassende idé om at overrumple statscheferne til at deltage i et interaktivt atomkrigsspil (!), men spillede dog alligevel med! Stedt over for den umiddelbare fare for, at situationen i Ukraine har potentiale til at udvikle sig til en atomkrig, såvel som muligheden for, at sagen om det forsvundne malaysiske fly handler om et asiatisk »11. september«-terrorangreb, altså virkelighedens globale krigsfare, var der noget mere end makabert over idéen om, at statslederne skulle øve sig på en krigssimulering på deres tablets. Makaber er også Obamas henvisning til den lære, der står skrevet på det europæiske kontinents kirkegårde: »Vi konfronteres med det synspunkt, at større nationer kan undertrykke de mindre for at få deres vilje«, understregede Obama – og med det mente han sikkert Irak, Afghanistan, Libyen og Syrien, for slet ikke at tale om Panama og Somalia.

At Obama dernæst, af alle de fascinerende, mulige kulturskatte, som man kan besøge i den evige stad, under sit besøg i Rom lige netop ønskede at se Colosseum, skærer hans selvopfattelse ud i pap; en italiensk sladderwebsite offentliggjorde oven i købet en fotomontage af Obama iført Nero-udstyr foran det brændende Rom.

I Tyskland er der i mellemtiden opstået en udbredt erkendelse af, at det virkelige offer for en optrapning af sanktionerne

mod Rusland sluttelig ville blive den tyske økonomi, de tyske arbejdspladser og befolkningens levestandard. En hel række repræsentanter for industrien, men frem for alt politikere i den ældre generation, der stadig har et meget godt begreb om, hvad det vil sige, på sit eget territorium at være udsat for en krig, som denne gang ville blive en atomkrig og den sidste krig, fordi den ville føre til menneskehedens udslettelse, har klart og tydeligt udtalt sig offentligt imod den fortolkning, at Rusland og Putin skulle være skurkene i denne konflikt. Günter Verheugen, tidl. EU-kommissær, Harald Kujat, tidl. generalinspektør for forbundshæren, Volker Treier, viceadministrerende direktør for DIHK, Max Otte, økonom, Dirk Müller, analytiker, Peter Gauweiler, vicepræsident for CSU, Gregor Gysi, leder af oppositionen i Forbundsdagen, Helmut Schmidt, tidl. forbundskansler, Erhard Eppler, tidl. leder af SPD's kommission for grundværdier og præsident for Kirkedagen, og Horst Teltschik, tidl. leder af Sikkerhedskonferencen i München, for blot at nævne nogle, tog ordet og gik op imod dæmoniseringen af Rusland, som af massemedierne og imperiets repræsentanter bedrives på en måde, som ville have fået dr. Goebbels til at blegne af skam. Man går herved frem efter Bertrand Russels princip, at massepsykologi og moderne propagandametoder vil sørge for at overbevise menneskene om, at sne er sort.

Gennem det skabte, anti-russiske hysteri er det meningen, at man skal glemme, at Vesten, NATO og EU har brudt alle løfter, som blev givet efter Sovjetunionens sammenbrud. Skridt for skridt er NATO's og EU's udvidelse mod øst til Ruslands grænser blevet drevet fremad og systematisk optrappet frem til det punkt, hvor Rusland, af geostrategiske årsager, ikke længere ville kunne forsvares – nemlig gennem Ukraines integration i Vesten og tabet af adgangen til Sortehavet.

Dog, den vilkårlige fortolkning af folkeretten fra USA's og EU's side, som netop godkendte et kup i Kiev, der var finansieret af og havde forbindelse til udlandet, og som

bragte nazister til magten, men ikke godkender flertallet af Krimbefolkningens ønske om at høre til Rusland, hævner sig allerede. For marionetterne insisterer frækt på deres eget liv: parlamentariker fra Svoboda, Igor Miroschnitschenko, der såmænd bare også er medlem af parlamentsudvalget for pressefrihed, tæver chefen for det ukrainske statsfjernsyn, og Julia Timosjenko er, iflg. en optagelse af en telefonsamtale, parat til at »tage en Kalaschnikov i hånden og skyde den skiderik [Putin] i hovedet.« Hun har desuden et problem med voldsfantasier: »Jeg vil rejse et oprør i hele verden, så snart jeg kan, så der – for pokker – ikke bliver så meget som en afbrændt mark tilbage af Rusland.«

Hvilken ånd, disse vestens skakbrikker er børn af, stod imidlertid allerede på forhånd klart. Den amerikanske regering og EU har imidlertid mistet enhver legitimitet og troværdighed med deres skruppelløse udnyttelse af disse elementer.

I mange private kredse, i alle mulige foreninger og organisationer, finder der imidlertid i øjeblikket en debat sted, hvor nødvendigheden af at forsvare Tysklands interesser bliver diskuteret med en alvor og en lidenskab, som endnu aldrig tidligere er forekommet i hele den tyske forbundsrepublikks historie. Nu, hvor man begriber, at de krævede sanktioner mod Rusland først og fremmest er rettet imod Tysklands interesser, og at der består en fare for, at vi for tredje gang bliver trukket ind i en verdenskrig af geostrategiske grunde, reflekterer man i private kredse over historiens lange buer, der strækker sig fra Bismarck over Versailles- og Rapallo-traktaterne, over finansieringen af Hitler via chefen for Bank of England, Montagu Norman, og Prescott Bush, farfar til George W., og frem til omstændighederne omkring genforeningen og den påtvungne euro.

Den kinesiske statspræsident Xi Jinpings besøg og hans omfattende tilbud til Frankrig og Tyskland om samarbejde kom i denne situation som en forjættelse om fremtiden. For i stedet for at blive trukket ned i malstrømmen med konfrontationen

mellem NATO og Rusland, findes der så sandelig det alternativ, at de europæiske stater genvinder suveræniteten over deres egen valutapolitik og økonomiske politik og i en ny, eurasisk alliance i fællesskab medvirker i opbygningen af Den eurasiske Landbro.

Ved denne opbygning drejer det sig ikke blot om de omfattende milliardkontrakter og joint-venture-aftaler for bilproducenter, specialprodukter, modehuse, miljøforetagender, elektromobilitet, kredsløbsøkonomi og mange flere sektorer, som utvivlsomt er af allerstørste vigtighed for den tyske eksportøkonomi og know-how. Det drejer sig om muligheden for at komme ud af den aktuelle geostrategiske konfrontationsdynamik og medvirke til en fælles fredsorden for det 21. århundrede.

At nå frem til dette bedre fremtidsperspektiv vil sandsynligvis ikke ske uden større omvæltninger. For det transatlantiske finanssystem står foran sin totale disintegration, som kan blive udløst af en bankerot af blot én af TBTF-bankerne (der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå bankerot). Federal Reserves seneste stresstest gjorde det, trods al massage af kendsgerningerne, tydeligt, at Citigroup er massivt underkapitaliseret og overeksponeret. Den bank, som i 2008 fik det største beløb i redningspakker, har fem år senere endnu ikke bragt sit hus i orden. Ifølge Pam Martens og bloggen »Wall Street on Parade« er bankernes insolvensrate i dag højere, end den var på krisens højdepunkt i 2009. Hvis bail-in-forordningen i Enhedsmekanismen for Afvikling (SRM) i den allernærmeste fremtid skulle blive taget i anvendelse, truer det absolutte sammenbrud af det transatlantiske finanssystem.

Alternativet til det kaos, som herved truer, består i en indføring i rette tid af et bankopdelingsystem i traditionen efter Roosevelts Glass/Steagall-lov, som sætter det område af banksektoren, som har at gøre med den fysiske realøkonomi, under beskyttelse. Når finanssystemets virtuelle kasinodel

først er afskrevet, kan et kreditsystem i traditionen efter USA's første finansminister, Alexander Hamilton, træde i stedet og finansiere den Nye Silkevejs langsigtede projekter som en del af genopbygningen af verdensøkonomien.

Så bliver samarbejdet mellem verdensøkonomiens »to søjler«, Kina og Tyskland, som Xi Jinping har udtrykt det, begyndelsen til en ny epoke med samarbejde mellem denne verdens nationer. Og denne nye økonomiske orden må være inkluderende og også omfatte Rusland og USA. Tyskland kan og må gøre udslaget!

Vælg BüSo[1] ind i Europa-Parlamentet!

Foto: Den franske præsident Hollande modtager den kinesiske præsident Xi og frue til statsmidag i Elysée-palæet. 2014.

[1] Partiet Bürgerrechtsbewegung Solidarität med Helga Zepp-LaRouche som formand stiller op til Europa-Parlamentsvalget i Tyskland den 25. maj. (-red.)

Følg med i BüSos valgkampagne på: <http://www.bueso.de/>